

Tính tôi không thích khoe khoang, nhưng quả thật vợ tôi là một nhà thông thái, đúng hơn là một đại trí thức, bởi vì gì cô ta cũng biết cả. Xin đừng nghĩ rằng trí thức phải có bằng cấp, ở Mỹ có ông Edgar Brower Burcher, chuyên chửi nhà mà có chân trong viện Hàn Lâm, lại được các trường đại học ở khắp năm châu mời đến giảng dạy.

Vợ tôi cũng thế, tuy có khá hơn một chút là có cái bằng tốt nghiệp khóa hớt tóc, nhưng những hiểu biết của cô, chắc gì mấy ông tiến sĩ, thạc sĩ biết được. Ví dụ, khi nháy mũi, tốc độ vi khuẩn từ lỗ mũi văng ra là bao nhiêu ki lô mét giờ? Các ông thiên văn có giỏi bằng trời cũng không biết sao Thiên Phủ nằm chỗ nào! Chuyện này tôi sẽ kể sau.

Điều đặc biệt là những gì cô biết được chỉ nhờ một thứ duy nhất là báo chí, loại báo mà người Việt xứ Mỹ gọi là báo biểu, báo chợ. Thực ra từ lúc cô ta lên xe hoa để trở thành cái của nợ của tôi, cô chẳng hề đọc sách báo bao giờ, đó là thuốc ngủ của cô ta. Hễ quyển sách được mở ra thì hai mắt cô ta tự động nhắm lại. Nhiều lần, buổi tối khi vô giường ngủ, cô thường lèng èng tôi đủ thứ chuyện, tôi bực mình đưa cô tờ báo:

- “Em làm ơn đọc giùm anh hai giòng đầu của mục này, xong rồi anh sẽ nghe em, muốn nói gì cũng được”.

Quả nhiên, chỉ mới một giòng, cô đã ngủ khò rồi. Ấy vậy mà sau này cô lại là người thâm cứu về báo chí mới là lạ. Cô bảo:

- “Em không ngờ báo chí là một thế giới huyền bí mở ra những chân trời bao la, sâu thẳm. Là một món ăn tinh thần lành mạnh, phong phú. . . mà không tốn tiền”. Đúng là nhà thông thái, nói ra nghe rất huyền bí! Thường thứ sáu đã có báo ở các tiệm chạp phở rồi. Cô có cái mảnh là đi từng tiệm, mua một ít vật thực gì đó, lúc trả tiền, cô xin một tờ báo. Chỉ đi một vòng là cô có đủ các mặt báo để nghiên cứu. Cũng may cô ở tiểu bang Virginia, ít báo tiếng Việt, chứ cô mà ở Texas hay Cali, thì những hiểu biết của cô. . . ai mà chịu thấu! Buổi tối thứ sáu, cơm nước xong trời vừa tối, cô tự pha cho mình một ly cà phê, rồi vừa thưởng thức cà phê vừa đọc báo. Có hôm, ngủ được một giấc, tỉnh dậy, tôi vẫn thấy cô ngồi ở phòng khách giở báo sột soạt. Tôi bảo:

- “Đi ngủ đi, sáng mai đọc tiếp”.

Cô mang báo vào giường, lại sột soạt suốt đêm, cho đến khi thanh toán xong chồng báo cô bắt đầu ngủ, đến mười một giờ sáng thứ bảy cô mới dậy, khiến cha con tôi nhin đói buổi sáng, có lều bầu thì cô bảo:

- “Báo có nói, buổi sáng nhin đói, chỉ cần uống hai lít nước ấm, rất tốt cho sức khỏe”.

Nói thì thế mà sáng nào phần điểm tâm của cô cũng gấp đôi của cha con tôi gộp lại!

Tôi xin thưa rõ là vợ tôi nói có sách mách có báo. Vì khi nghe cô nói gì mà tôi có vẻ nghi ngờ là lập tức cô đem tờ báo ra

chứng minh, có tên báo, số báo đang hoàng. Cô thường cắt ra những mục mà cô cho rằng quan trọng và dán khắp nơi. Ở tủ lạnh có mục nấu nướng, cách bảo quản thức ăn, cách đi chợ, cách diệt từ gián, ruồi. . . Tủ thuốc gia đình có mục bảo vệ sức khỏe, cách phòng ngừa các thứ bệnh. Ở bàn phấn của cô lại càng nhiều hơn, gồm các cách trang điểm dạ hội, đám cưới, đám ma, có cả cách võ trang, vẽ mặt sao cho dữ dằn khi đi bắt ghen nữa! Rồi áo quần thời trang xuân, hạ, thu, đông; các kiểu tóc, các kiểu mắt, các loại giày. Đặc biệt còn có các cách cười. Cười với người mới quen, với bạn thân, với gia đình bên chồng và cả cách cười với bồ nữa. Tính tôi hay ghen nên tôi chú ý nhất là cách cười với bồ, để đi đâu tôi để ý xem cô ta dùng nụ cười đó với ai thì tôi biết ngay “Chúng nó đã tình ý nhau” và tôi bắt gặp cô dùng nụ cười đó nhiều lần, nhưng chỉ để thực tập trước gương soi thôi. Và dù nghiên cứu, áp dụng đúng như báo chỉ dẫn tôi cũng chẳng thấy dung nhan cô ta được cải tiến bao nhiêu. Ấy vậy mà khi nào trang điểm xong cô hỏi ý kiến tôi:

- “Xem có được không?”.

Tôi phải trợn mắt lên kinh ngạc:

- “Oh, my God! Chưa bao giờ em đẹp như thế này, đẹp ác liệt, đẹp toàn diện. Anh không xứng đi cạnh em!”.

Cô sượng mề nhưng làm bộ nghi ngờ:

- “Anh xảo em”.

- “Đứa nào xảo làm con chó”.

Tôi biết thế cho cô vui lòng chứ chẳng thần thánh nào chứng giám, nếu không tôi đã thành con chó từ ngày đầu “Em tan trường về, anh lon ton chạy theo sau” lâu rồi. Nhưng sau này, một lần, trước khi đi dự đám cưới, cô hỏi tôi:

- “Anh thấy em nên mặc áo quần nào?”.

Tôi ngạc nhiên:

- “Mọi khi em nghiên cứu trên báo để ăn mặc, sao bữa nay lại hỏi anh?”.

Cô chỉ cho tôi mảnh báo dán ở trên vách:

- “Lịch sự trong đời sống vợ chồng (Báo Việt DC số 21) “Chọn trang phục hợp với sở thích của chồng, chứ không chỉ hợp với sở thích của những người quen của mình”.

Tôi đọc xong cô ta hỏi:

- “Anh thích em mặc áo nào, màu nào?”.

- “Anh thích em chẳng mặc gì cả”.

Dĩ nhiên cô có ngắt véo tôi mỗi khi nổi xung, tôi coi như ba chuyện lẻ tẻ, chẳng cần quan tâm. Trong mảnh báo đó còn có nhiều mục cô bắt tôi phải học thuộc lòng để nhớ rõ nhiệm vụ người chồng đối xử với vợ cho lịch sự. Tôi áp dụng ngay buổi tối dự đám cưới đó. Ở xứ Mỹ, các bà gặp nhau như lân gặp pháo, cứ tíu tít hỏi han nhau. Khi ngồi vào bàn, cô ta trách tôi:

- “Sao thấy bạn em mà anh không thêm chào hỏi một tiếng, cứ làm như người mù”.

- “Để anh đọc cho em nghe lịch sự của người chồng: Khi có mặt vợ không ngoái nhìn những phụ nữ khác”.

Cô tức sôi gan:

- “Họ là bạn em, người ta đứng sờ sờ trước mặt, có bắt anh ngoái nhìn gì đâu”. Rồi cô thò tay xuống gầm bàn ngắt đuôi tôi đau điếng.

- “Thế lúc không có em thì anh ngoái nhìn chứ gì. Có không?”.

Tôi lễ phép trả lời:

- “Dạ không!”.

Cô cũng theo trong bài báo đó bắt tôi:

- “Khi ra khỏi nhà (chồng) phải nói cho vợ biết mình đi đâu”.

Tôi áp dụng ngay:

Phạm Thành Châu

Vợ Tôi

Là

Nhà Thông Thái

- “Thưa vợ, chồng đi tưới cây, thưa vợ, chồng đem thùng rác ra đường”.

Tôi đi làm sớm, mới năm giờ sáng đã dậy đi cà, trong lúc cô còn ngủ say. Tôi đánh thức cô dậy:

- “Này, này dậy nghe anh nói, anh đi làm nghe em!”.

Hôm sau cô lấy bút gạch bỏ mục thưa gửi đó.

Cũng nhờ nghiên cứu trong báo mà môn nữ công gia chánh cô rất giỏi. Mỗi khi muốn nấu món gì, cô gỡ bộ sưu tập gia chánh ra, ghi chép những gì cần đi chợ mua về, rồi đọc tiếp phần “Cách nấu”, quan trọng nhất là phải canh đồng hồ cho đúng giờ phút, dùng nhiệt kế để đo nhiệt độ nước ngâm vật liệu, có khi phải dùng quạt máy cho thoáng khí, dùng khăn ướt lấy độ ẩm. . .Tôi sợ nhất là lúc cô thiếu món gì đó, sai tôi đi mua, mua không đúng phải đi đổi, vất vả trăm bề. Một lần tôi đề nghị cô đi mua còn tôi canh bếp. Tính cô cẩn thận, ghi vào mảnh giấy nổi nào, giờ nào mở nắp, đây nấp, nhắc xuống hay để lửa lai rai, thêm nước hay vớt món nào ra. Tôi làm đúng chỉ thị nhưng lần lộn nồi nẩy qua nồi kia, nên nồi thì khét nồi thì sinh lên. Cô về thấy thế, bưng trút hết cả vô thùng rác rồi ngồi khóc ròng khiến cha con tôi phải dỗ cả buổi. Dĩ nhiên bữa đó chúng tôi dùng món chủ lực, thường xuyên là mì ăn liền.

Cô cũng rành về món ăn tàu nữa. Một lần dự đám cưới ở nhà hàng, có món chân gà nhậu rất thích, cô bảo:

- “Món chân vịt bắc kinh này nấu đâu có khó, tuần sau em làm cho anh ăn, ngon hơn ở đây nhiều”.

Tôi bảo nhỏ:

- “Đây là chân gà, là con kêu cục tác, cục tác chứ không phải chân con vịt là con kêu cạp cạp đâu”.

Cô trề môi:

- “Làm như người ta không biết! Em có cả chục cách nấu chân gà, toàn những món cho vua chúa bên tàu ăn chứ không phải món bình dân tầm thường”.

Và cô làm thật, đúng như báo đã chỉ, thơm phức, nghe mùi đã chảy nước miếng, có điều gặm hoài không ra chút da, gân nào cả, cô bảo:

- “Báo không ghi nấu trong bao lâu”.

Tôi an ủi:

- “Không sao, ăn thua là mút chút nước dính ở ngoài mới ngon, chứ cẳng gà, chỉ xương với gân. . .”.

Có những nghiên cứu, phát minh chỉ mới công bố trên báo chí mà cô đã áp dụng rồi. Một buổi chiều, cơm nước xong, thằng con đòi ăn cam, tôi định đi cắt cam thì cô ta ngăn lại “Để em” rồi cô đi bắt một nồi nước lên bếp, mở lò. Tôi tò mò hỏi, cô chỉ một mảnh giấy báo gắn trên tủ lạnh:

- “Bạn muốn lột vỏ một trái cam một cách dễ dàng? Đây là mẹo vặt do MP sưu tầm được. Bạn hãy bỏ nguyên trái cam còn nguyên vỏ vào trong một nồi nước nóng đang sôi sùng sục trên bếp. Để vài phút

cho nước sôi, rồi lấy nguyên cái nồi nước ra khỏi lò và để ra ngoài khoảng ba phút. Đổ nước ra và để cho nguội, lúc đó bạn chỉ cần búng tay là vỏ cam tuột ra hết trơn!” (Phố Nhỏ 412 July 12 . 96). Tôi suýt soa khen phương pháp bóc vỏ cam đầy khoa học kỹ thuật đó. Trong lúc chờ đợi, cha con tôi ra sau vườn đá banh, đến gần tối, vô, thì thấy cô đang dùng tay búng vỏ trái cam, nhưng vỏ vẫn không tuột ra hết trơn chi cả. Lần khác nhân tôi kể chuyện tôi đi tù cải tạo, bị rệp cắn sinh ghẻ, cô thở dài:

- “Xứ Việt Nam chậm tiến là phải, có phương pháp giản dị mà cũng không biết”.

Rồi cô lấy cho tôi xem bài báo. Một cách giết rệp trong nhà:

- “Hãy lấy một tô nước, đổ vào đó một ít xà bông rửa chén rồi để dưới một ngọn đèn. Rệp sẽ bu vào ngọn đèn để tìm hơi ấm, rồi sẽ té vào tô nước xà bông mà. . . tự vận”. (Phố Nhỏ 419 August 30 . 96). Tôi lại suýt soa:

- “Thật đơn giản nhưng đây tính thuyết phục, để anh chép, gửi vào các trại cải tạo ở Việt Nam. Ở trong tù tui anh cũng có phương pháp nhưng phiền phức hơn của báo Phố Nhỏ, là khi bắt được con rệp, trói chân tay để đẩy rồi kì ghét đất trong người, vô thành viên, banh miệng rệp ra, nhét vào, rệp sẽ nghẹt họng chết ngay”.

Người ta bảo con hư tại mẹ, vì mẹ thường chiều con. Vợ tôi khi khác, cô cứ theo như báo chỉ dẫn thì chắc chắn con cái sẽ. . .ra sao? Thú thật tôi chưa rõ. Một hôm cô gọi cha con tôi ra phòng khách, gỡ tờ báo Phố Nhỏ ra và đọc rõ ràng từng chữ cho cha con tôi dễ lãnh hội:

- “Theo các thống kê về an ninh xã hội tại các nước nông nghiệp tiến bộ (nguyên văn) vào những ngày cuối năm, số trẻ thơ là nạn nhân của các tiện nghi cá nhân, gia đình rất cao”.

Xong cô đọc khoảng 30 cách để giữ an toàn trong gia đình. Cô nhấn mạnh điều tám:

- “Không cho trẻ con rượt đuổi nhau trong nhà, trên thang lầu, ngoài sân. . .bắt chúng phải đi thật khoan thai”.

Thằng con tôi thắc mắc liền:

- “VẬY CHỜ BA LÀ NGƯỜI LỚN, BA RƯỢT CON, CON LÀ TRẺ CON, KHÔNG ĐƯỢC CHẠY HẢ MẸ?”.

- “LỚN NHỎ GÌ CŨNG KHÔNG ĐƯỢC RƯỢT ĐUỔI TRONG NHÀ, NGOÀI SÂN”.

- “Sao hôm trước mẹ lấy chổi lông gà rượt đuổi ba chạy quá trời?”.

- “Mẹ rượt đuổi ai cũng được nhưng ba con và con không được chạy. Đuổi theo mệt quá!”.

- “Không chạy thì phải làm sao mẹ?”.

- “Thì phải khoan thai, báo đã nói rồi”.

- “Khoan thai là sao mẹ?”.

- “Là phải đi uyển chuyển dịu dàng. Bây giờ con đi từ đây lại chỗ TV, xong quay lại. . .Đi như vậy không khoan thai, xem mẹ đi đây rồi bắt chước. Ngày xưa ba

Cười Tí Chơi

Nghe Nghiệp

Và

Hôn Nhân

Một ông bố có 3 cậu con trai. Người con đầu là phi công của một hãng hàng không dân sự, người con thứ hai là sĩ quan hàng hải thương thuyền và người con út là kỹ sư nông lâm. Cả ba anh em đều kết hôn cùng một ngày. Sau hôn lễ ba người đi hưởng tuần trăng mật ở 3 nơi khác nhau.

Mấy ngày sau khi các con đi hưởng tuần trăng mật, ông bố nhận được điện thư của các con gửi về.

Thư thứ nhất của người con cả là phi công:

- “Phi cơ tốt, phi trường mới xây cất, 30 phút cất cánh một chuyến, mỗi chuyến bay 15 phút, 15 phút giải lao tiếp tế xăng nhớt, hành khách an toàn”.

Cậu con thứ hai làm nghề hàng hải cũng gửi về một điện thư khá lạc quan:

- “Gió to, sóng lớn nhưng tàu mới đóng, máy tốt, nên cập mọi bến an toàn.”

Đến bức điện thư của cậu con út làm kỹ sư nông lâm đã làm ông suy nghĩ, ái ngại và thương hại cho cậu út khờ khạo:

- “Rừng rậm âm u, chằng chịt chứng tỏ chưa có người khai phá, nhưng con cũng chưa tìm thấy lối vào nữa thưa Ba”.

Lê Tờ Rờ Siêu Tâm - Lượm lặt

con chỉ thấy dáng đi sau lưng của mẹ mà đã mê tí tồ lò”.

Đã hơn hai mươi năm, một lần tôi trót dại khen cô đi uyển chuyển, dịu dàng, cô nhớ mãi đến bây giờ, nhưng mỗi cuối tuần cho tiền tôi đi uống cà phê với bạn, cô chẳng hề nhớ! Thế rồi cô bắt thằng bé đi tới đi lui sao cho đúng ý cô, trông như tân binh trong trung tâm huấn luyện. Có điều chú lính bé tí này đi chẳng khác gì một tên lại cái đang đi đưa đám ma. Dù sao cũng đỡ hơn điều sáu:

- “TV, quạt bàn. . .cần để cao, vượt ngoài tầm tay trẻ thơ, coi chừng chúng gây nổ hoặc thò tay vào”.

Cô bắt tôi phải đưa cái TV lên nóc tủ buffet. Tôi rụt rè bảo:

- “Cao thế thì thằng Cu Lì có đến chín chục tuổi cũng không thể với tới được. Chỉ sợ nó chạy đụng nhằm cái tủ, TV rớt xuống đâu”.

Cô nạt ngay:

- “Đã có điều tám, phải đi khoan thai, ai cho chạy mà đụng được”.

Tôi phải xun xoe:

- “Đúng rồi, điều tám, không chạy thì làm sao đụng được. Hay!”.

Thế rồi cái TV được để trên nóc tủ ở phòng ăn. Không thể ngồi ở phòng khách dòm qua phòng ăn để xem TV được, mà

phòng ăn lại quá hẹp, cha con tôi cứ nghếch mõm lên mà nhìn, chỉ một lát mỗi cổ phải cúi gập đầu xuống cho thư giãn, rồi lại ngược lên giống như mình ra sân xem sao chổi vậy. Có than thở thì cô bảo:

- “Xem TV ít thôi, xem nhiều mắc bệnh tâm thần”.

Ngoài việc giữ an toàn trong gia đình, cô còn biết cách tạo hạnh phúc gia đình nữa. Cô đem tờ Thời Mới Phụ Nữ Mới số 324 trang 24b ra và bắt tôi cùng cô nghiên cứu 22 cách mang lại hạnh phúc gia đình, trong đó khó nhất phải kể điều một:

- “Ôm chặt nhau, bỏ ra năm phút trước khi ngủ để ôm nhau hoặc âu yếm, vuốt ve. Nếu việc này dẫn đến việc khác thì càng tốt”.

Cô coi bộ thắc mắc:

- “Sao lại chỉ năm phút thôi, mà lại trước khi ngủ, ôm chặt nhau thì làm sao âu yếm vuốt ve?”.

Chẳng phải cô kém thông minh, nhưng cô phải biết tương tận, tỉ mỉ để mang lại hạnh phúc gia đình. Tôi suy luận như thế này:

- “Có lẽ đây là nhiệm vụ của anh chứ không phải của em. Anh phải chờ khi nào em vừa thiu thiu mắt là anh ôm chặt em một tay, còn tay kia thì âu yếm vuốt ve; em cũng làm như thế. Đúng năm phút thì ngưng, rồi lại chờ cho em sắp ngủ, lại ôm chặt em. . . Cứ thế suốt đêm”.

- “Còn việc khác là việc gì?”.

- “Là mình đọc báo, xem TV, cái này dễ”.

Bỗng cô ngược nhìn tôi một cách ngây thơ, e thẹn:

- “Còn điều bốn: Ân ái tại nơi mà bạn tin là không thể làm được. . .”.

- “Việc này càng dễ hơn, mình leo lên nóc tủ, chỗ cái TV” .

- “Không được đâu, nằm một mình đừng cựa cựa thì được, chứ hai người, còn thêm vụ kia nữa, cái TV cũng rớt theo”.

- “Hay là mình leo lên chạc ba cái cây trước nhà mình, cơn bão vừa rồi cây đó còn không ngã, huống gì hai đứa mình, chắc gì nó lúc lắc. . .”.

Cô lại lắc đầu, tôi phải động viên:

- “Mình không tin có thể làm được, mà làm được, thế mới hạnh phúc chứ !”.

Cô lại lắc đầu và triết lý:

- “Đây là chuyện của thiên nhiên, bày đặt kiểu cọ, rủi rớt xuống, què tay gãy chân, tới bệnh viện họ hỏi tại sao, khó nói quá !”.

Chiều thứ bảy nào cô cũng bắt cha con tôi tổng vệ sinh trong nhà. Hút bụi dưới gầm giường, xếp tất cả các báo mà cô đã đọc và vứt khắp phòng khách, phòng ngủ, nhà bếp. . . vào một chỗ. Cần nhớ tờ nào cô đã đánh dấu bằng mực đỏ phải để riêng cho cô nghiên cứu lại. Vì mũi tôi dị ứng với bụi nên vừa cúi xuống góc phòng nào là nhảy mũi liên tục, cô cau mày bảo:

- “Khi nhảy mũi phải che mũi lại, vì trùng văng qua người khác, lây bệnh”.

- “Nhưng nếu tìm được cái khăn thì trề rồi. Vả lại em ở dưới bếp, anh ở trong phòng, vì trùng làm sao tìm ra em để mà lây bệnh !”.

Cô lắc đầu nhìn tôi thương hại:

- “Biết thì thưa thốt, không biết dựa cột mà nghe. Báo Thủ Đô Thời Báo ngày 12-7-97 cho biết rằng. Cứ mỗi cái hắt hơi mạnh là phát ra 100 nghìn phân tử mang theo những vi khuẩn, tung bay trong không khí lâu trên một phút đồng hồ. Sau nửa giờ cũng còn 4000 vi khuẩn bay trong không khí. Sau cái hắt hơi, các vi khuẩn bị hắt hơi ra từ lỗ mũi có thể di chuyển với tốc độ 160 km giờ”.

Tôi làm bộ ngơ ngẩn để cô dịp trở tài thông thái:

- “Thế em biết vì sao anh bị hắt hơi không?”.

- “Thì bị dị ứng, cứ mười người có một người dị ứng với chất nào đó”.

Tôi định chọc quê cô:

- “Vậy chứ bệnh dị ứng có ảnh hưởng gì đến chuyện đó đó không?”.

- “Ở Mexico có cặp vợ chồng dị ứng nhau. Cứ mỗi lần hai người gần gũi thì bà vợ bị nổi mề đay khắp người, còn ông chồng hắt hơi liên tục, âm ỉ khắp nhà cửa”.

- “Thế họ có làm ăn gì được không?”.

- “Em nghĩ, hắt hơi ở lỗ mũi. . .đâu có sao. Nhưng nghe nói họ phải li dị”.

- “Thật tội nghiệp, nhưng lỗi là ở ông chồng không có sáng kiến giải quyết trở ngại. Anh biết một chuyện. Có hai vợ chồng ông xếp ga, mỗi khi gần gũi nhau bà vợ lại đánh rắm, cứ bộp bộp như ếch kêu đêm. Hành khách không biết con gì kêu nhưng nhân viên thì biết rõ”.

- “Thế thì kỳ cục quá, phải làm sao cho người ta không biết mình đang làm gì trong phòng chứ!”.

- “Thì mới cần sáng kiến, ông xếp ga bèn nhét nút hậu môn bà xếp ga thì làm sao nghe bộp bộp được. Có điều, nhân viên làm việc trong ga lại xì xầm rằng ông xếp đã bị bệnh bất lực”.

Cô gật gù:

- “Họ xì xầm mặc họ, miễn đừng nghe tiếng bộp bộp là tốt rồi”.

- “Nhưng cũng có một lần vì bà xếp ga thúc hối quá, ông xếp ga quýnh quýnh lấy đại cái tu huyết nhét vào hậu môn bà ta. Thế là cứ nghe huyết huyết loạn cả nhà ga. Ai cũng tưởng đó là lệnh của xếp ga. Nhân viên thì chạy ngược chạy xuôi. Xe lửa vừa ngừng lại phải chạy. Xe đang chạy phải ngừng lại. Hành khách nhốn nháo. . .Cả tiếng đồng hồ sau mới hết tiếng huyết còi”.

Cô cười ngay vào mũi tôi:

- “Anh xạo!”.

Tôi bực mình:

- “Lạ! Em nói thì anh tin ngay, còn anh kể, em bảo anh xạo!?”.

- “Làm gì đến cả tiếng đồng hồ!”.

Mục đó, cô cực kỳ thông minh, nhưng tôi lại đau khổ, khác gì cô chê tôi.

- “Anh dở ẹt, thua người ta xa, chỉ bằng một phần ba mươi của ông xếp ga!”.

Dù sao các bà có lẩn quẩn trong chuyện bếp núc, gia đình, thời trang thì cũng chấp nhận được. Đàng này vợ tôi còn nghiên cứu đến chính trị, kinh tế, xã hội trên toàn cầu nữa mới ghê.

Một lần, đang đọc báo, cô có vẻ suy nghĩ:

- “Hình như ý niệm về một lãnh tụ tốt của người Âu Mỹ khác xa với người Á Đông”.

Tôi vội hỏi:

- “Chuyện gì vậy?”.

- “Tổng thống gì, thiếu đạo đức mà cũng bầu cho nhiệm kỳ hai. Em ghét đàn

Bầu Sữa Mẹ

Trong giờ học về dinh dưỡng cho trẻ sơ sinh, giảng viên chỉ một sinh viên hỏi:

- Anh cho biết những điểm lợi và hại giữa sữa mẹ và sữa chai?

Anh chàng sinh viên tỉnh bơ, nhìn thẳng về phía các nữ sinh viên dẫn giải:

- Sữa mẹ tốt hơn sữa chai nhiều, những lợi điểm chính là:

- Để lâu không bị hư,
- Không phải cất trong tủ lạnh.
- Đi chơi, đi picnic, đi du lịch, đi đâu cũng có thể mang theo.
- Lúc nào cũng được bọc kín trong giỏ đựng rất hợp vệ sinh.
- Không sợ bụi bặm.
- Không sợ bị ôi giớ.
- Không sợ chuột gặm.
- Không sợ đánh rơi.
- Không sợ vỡ.
- Lúc nào cũng có sẵn một bình sơ-cua bên cạnh.
- Núm vú mềm mại và đẹp.
- Nấn bóp dễ dàng không sợ bị méo.

Nhưng! . . . lâu lâu lại có mùi hôi thuốc lá Marlboro.

Ông Vú Siêu Tâm

ông lẳng nhăng. Đụng em là vợ, em cho sát gốc luôn”.

Người khác chắc chẳng hiểu gì, nhưng tôi hiểu ngay cô muốn nói đến bản tin của báo Đời Nay số 283 đã đăng tin bà Phương ở Vancouver vì ghen nên cắt chim chồng bỏ vào cầu tiêu, giặt nước cho trôi mất tiêu. Bài báo này cô cắt dán ở cửa phòng như một lời cảnh cáo. Tôi biết vợ tôi, dữ hơn bà Phương đó rất nhiều nên vội trả lời:

- “Anh cũng không ưa người lẳng nhăng, dù là tổng thống hay người bán xăng như anh cũng phải giữ gìn trinh tiết của người chồng. Giả dụ như có cô công chúa giàu đẹp hay cô hoa hậu thế giới đem cho anh, thử anh có chịu không? Không bao giờ! Đã có vợ thì chỉ nên biết một mình vợ thôi. . .”.

Cô chận ngang:

- “VẬY CHỨ LÚC CHƯA CÓ VỢ, ANH BIẾT MẤY CÔ RỒI?”.

- “Ồ, anh đâu biết ai ngoài em đâu!”.

Tôi sợ cô hỏi tiếp, truy tôi về dĩ vãng và hiện tại thì nguy to nên vội đánh trống lảng:

- “VẬY CHỨ EM BIẾT VÌ SAO BÀ PHƯƠNG CẮT CHIM CHỒNG KHÔNG?”.

Cô không thêm nhìn tôi:

- “HỎI TỨC LÀ TRẢ LỜI RỒI ĐÓ, CHỒNG BÀ PHƯƠNG CŨNG LẮNG NHĂNG NHƯ ANH VẬY. NHƯNG EM KHÔNG ĐỐI XỬ TỆ BẠC NHƯ BÀ PHƯƠNG ĐAU, DÙ SAO CŨNG LÀ CHỒNG MÌNH, KÉO DÀI SỰ ĐAU ĐỚN, TỘI NGHIỆP. EM SẼ DỪNG CÁI LIỀM GẶT LÚA, NHẸ NHÀNG, NHANH CHÓNG, ÍT ĐAU. . .”.

Tôi nghe mà dựng tóc gáy, nhưng cũng mừng vì cô là người Xã Hội Chủ Nghĩa, nên chỉ dùng cái liềm. Cô mà “Quá độ tiến lên Cộng Sản Chủ Nghĩa” dùng vừa búa vừa liềm thì nguy. Tưởng tượng cô lấy búa đập cho giập rồi mới dùng cái liềm thanh toán thì. . .thà chết sướng hơn. Lúc nhỏ ở thôn quê, tôi đã thấy có người gặt lúa vô ý kéo nhẹ, ngón tay đứt lia lúc nào không rõ, nên nhớ, ngón tay có cả xương nữa chứ không phải toàn gân cả đâu.

Một lần, nhân đọc mục chính trị thế giới, cô phàn nàn rằng ở Miền Điện bọn quân nhân lên cầm quyền đàn áp đối lập, như thế là không dân chủ.

Tôi hỏi:

- “VẬY CHỨ CHẾ ĐỘ MÀ QUÂN ĐỘI CẦM QUYỀN GỌI LÀ GÌ?”.

- “LÀ CHẾ ĐỘ QUÂN CHỦ”.

- “Thế nước có vua thì gọi là chế độ gì?”.

Thấy tôi cười cô nạt ngay:

- “CƯỜI GÌ? KHÔNG BIẾT NGƯỜI TA GIẢNG CHO. LÀ CHẾ ĐỘ VƯƠNG QUYỀN”.

Tôi chỉ sợ bài này đến tay quý vị ở Harvard chắc sẽ mời cô ta đến dạy môn tân chính trị học quá!

Ngoài chuyện chính trị, về thể thao cô cũng có nghiên cứu tuy cô chỉ rành môn búp dít thẳng con tôi, lấy chổi lông gà rượt tôi hoặc ngắt véo tôi mỗi khi nổi xung. Trong một buổi họp mặt bạn bè, chi hội phụ nữ của các bà được giành

cho một bàn riêng.

Các bà gặp nhau thì khởi nói. Người Tàu bảo:

- “Hai người đàn bà đã thành cái chợ”.

Đây cả chục bà nên thành cái tổ ong.

Tôi nghe vợ tôi nói:

- “Lúc còn ở bên Việt Nam, mỗi lần TV chiếu tranh bóng đá thế giới, hai ba giờ sáng, em

với ông xã em dậy

xem, thích lắm, nhất là lúc Madonna dẫn

banh xuống thì tuyệt” Tôi vội chạy đến

thì thắm:

- “Madonna là ca sĩ nổi tiếng”.

Cô cự ngay:

- “Anh biết gì! Ca sĩ nổi tiếng là Mai Cồn

Gion Sơn (Micheal Johnson). Cũng may

các bà nói chuyện tức là mạnh ai nấy nói

chứ chẳng thêm nghe ai cả (Maradona: Cầu thủ đá bóng. Madonna: Nữ ca sĩ Mỹ. Micheal Johnson: Lược sĩ chạy bộ. Micheal Jackson: Nam ca sĩ Mỹ).

Có một bộ môn mà chúng ta ít khi để ý

nhưng vợ tôi lại quan tâm đặc biệt, đó là môn thiên văn. Một buổi tối cô kéo tôi

ra sân, chỉ tay lên trời:

- “Anh nhìn cho kỹ nghe!”.

Tôi đoán cô lại bắt tôi thề non hẹn biển

gì đây nên nhanh miệng đọc ngay một

câu trong phần mở đầu của những lá thư tình tôi gửi cho cô - thử nào - :

- “Em ơi, hãy đếm trên trời được bao

nhiều vì sao thì anh yêu em còn hơn thế

nữa”.

- “Biết rồi khổ lắm, nói mãi! Em muốn

anh chỉ cho em xem những ngôi sao nào

mà anh biết được”.

- “À, ngôi sao sáng nhất đằng kia là sao

Hôm, ngôi sao màu đỏ nằm trên ngọn

cây này là sao Hỏa, ngôi sao nhỏ chút

xíu ngoài xa tí kia là sao Bắc

Đẩu. . .”.

- “Sao Thiên Phủ nằm chỗ nào?”.

- “Anh chỉ nghe người ta bảo hồn

du địa phủ chứ chưa nghe sao

Thiên Phủ bao giờ. Nhưng em

hỏi để làm gì?”.

- “Đó là sao bồn mạng của em”.

- “Đó là sao trong tử vi, khác với

Kiếp Đàn Ông
Đớn đau thay kiếp đàn ông
Khổ não từ khi nhận chức chồng
Ngày phải cuộc cày, mưu cuộc sống
Tối về hầu hạ mẹ “Hà Đông”
Chưa già râu tóc đã râm bạc
Còn trẻ - Than ôi! lưng đã còng
Trót lỡ . . . Thôi đành cam chịu vậy
Kiếp sau chớ dại làm đàn ông.
Quái Nhân

nó dính chặt vào bầu trời, thế là em sống mãi. OK!”.

Tưởng nói chơi không ngờ cô đi Home Depot mua đinh với búa thật! Nếu kể những gì vợ tôi nghiên cứu trên báo chí thì chẳng biết bao giờ mới hết được. Thật may mắn, hiện nay cô nghiên cứu về chỉ tay, tướng số, chữ ký. . .Bây giờ, mỗi khi giận chồng con điều gì, cô

ra phòng khách ngồi rung chân và nhìn ra cửa. Tôi hỏi, cô bảo:

- “Trong tướng mệnh học có nói, người đàn bà ngồi rung chân sẽ có hai đời chồng. Em có anh là một đời chồng rồi, em ngồi rung chân để có ông chồng khác, em chán anh rồi”.

- “Nhưng nhìn ra đường để làm gì?”.

- “Thì ông chồng kế anh đến đón đi, em chờ mà. . .”.

Tính ra mỗi khi giận tôi, cô rung chân

khoảng nửa giờ, cả năm nay rồi mà

chẳng thấy ai đến đón, coi bộ cô nản chí,

tôi động viên cô:

- “Em cố gắng ít lâu nữa xem sao, có chí thì nên”.

Sáng thứ sáu, thứ bảy nào cũng thấy

ngoài chợ Eden, Virginia, mấy ông

sồn sồn, nách kẹp mấy tờ báo, lớn

ton đến các tiệm kiếm báo về nghiên

cứu. Ông nào muốn có một người ý hiệp

tâm đầu, chuyên môn đọc báo, từ tin quốc

tế cho đến bán nhà, sang tiệm nail. . .xin

cho tôi số điện thoại. Hề vợ tôi ngồi rung

chân thì tôi gọi đến đón về, cùng nhau

trao đổi kiến thức, chắc chắn sẽ thành

bác học. Có điều tôi xin báo trước, không

được đem trả lại. Nếu còn kẹt bà xã thì

đem bà đến đây. Tôi chịu bù lỗ.

Phạm Thành Châu

Lũ Gà Mái.
Hai vợ chồng nhà Trương Vầu dặt nhau đi thăm trại gà giống. Ông chủ trại tưởng có khách mua gà, vội vàng giới thiệu một con gà trống thật to khỏe đang đứng gáy bên con gà mái cùng lũ gà con. Chủ trại khoe:
- “Con gà trống này rất tốt, đừng canh chừng điều hâu cho gà mái và đàn gà con, còn mạnh nữa, nó có thể đập mái tới 20 lần một ngày.”.
Cô vợ đi bên cạnh nghe nói thế, bèn cong cùi chỏ hích hích vào hông chồng:
- “Thấy chưa, gà mà còn biết canh chừng cho vợ con, lại còn cố gắng làm đầy đủ bồn phạt công dân, còn anh thì lơ là, lười chấy thây.”.
Chàng Vầu bị khích tướng, bực mình quay qua hỏi chủ trại gà:
- “Con trống này mà ngày đập mái tới 20 lần với con gà mái đầu kia á à?”.
- “À không không, nó đập với nhiều con chưa để.”.
- “Thấy chưa, nhớ nhé. Chàng lại hích cùi chỏ vào hông nàng”./.